

halo 13

Recoil

Alan Wilder už navždy zůstane v srdcích všech fanoušků skupiny Depeche Mode jako skvělý muzikant, technik a příležitostný skladatel DM repertoáru. Jeho bicí obohatily zvuk zatím poslední desky i koncertní show. Novou desku ale nahrávají Depeche Mode už jen ve třech.

V den Alanových šestatřicátých narozením se rozletěla po světě zpráva o jeho odchodu z kapely (viz halo 11-12). Jak sám prohlásil, jeho láska k muzice neopouští a tak se snad dočkáme další sólové desky, ať už pod vlastním jménem, pseudonymem Recoil, nebo jiným názvem.

První, čistě instrumentální EP deska měla název "1+2". Začátkem roku 1988 pak vyšlo také instrumentální LP "Hydrology", v CD verzi spojené s "1+2". Singl k další desce se objevil roku 1992 se sedmi verzemi skladby Faith Healer, které remixovali např. Daniel Miller a Philipp Erb, LFO nebo Moby. "Bloodline" - druhé sólové album Alana Wildera - vychází následně a tentokrát jen s dvěma instrumentálkami ze sedmi skladeb. V dalších čtyřech zpívají opravdové hvězdy: Douglas McCarthy z Nitzer Ebb, Toni Halliday z Curve dokonce ve dvou z nich a v poslední slyšíme Mobyho. Poslední skladbou, o které jsme ještě nemluvili je spojení Alanovy muziky a skladby "Shake ´em on down" od Bukka White.

Nyní Vám tedy předkládáme všechny čtyři originální Alanovy texty, české texty jsme se rozhodli neuvádět (ani u textů DM, protože každý depešák, pokud si je sám překládá, chápe jejich význam trochu jinak a vznikají tak zbytečná nedorozumění.

Faith Healer

Vocals by Douglas McCarthy

If your body's feeling bad
And it's the only one you have.
You want to take away the pain,
You are walking in the rain.
Watch the flowers go to bed
As the man inside your head!
"Your spirit never have to grieve
All you've got to do: believe!"

The faith healer
The faith healer

"All you've got to do is feel,
Your body's goin' to start to heal!"
Fingertips and holy fire
Everlasting sweet desire.
It don't matter what the doctor say
Healer man: sail away,
Immortality for two,

Edge To Life

Vocals by Toni Halliday

1. I am waiting for a king 7
To rule my mind or anything... 5
I don't need your hands of gold 4
To take me where I need to go...
2. A simple man 8
He could do more
You could only see the traces
That have gone before
3. There's a part of gold
At the end of the rainbow
If you will walk the white line
4. There's a piece of dust,
Crumbles in your hands
If you decide to lose control
5. There's a castle of sand

HALO 13

Dokument nepředstavuje konečnou podobou časopisu. Obsahuje iba texty, použité v HALO 13.

Miracles begun to you.

The faith healer

The faith healer

"Can I put my hands on you?"

"Can I put my hands on you?"

"Are you a faith healer?"

"Oh yeah! I, I hate it, I

Uh!"

Faith and hope and charity,

Simple relativity.

He can make you understand

Come ´round to take his hand.

Remember when this all I said

As a man inside your head:

"Fingertips and holy fire:

Everlasting sweet desire."

The faith healer

The faith healer

"Can I put my hands on you?"

"Can I put my hands on you?"

The faith healer

The faith healer

That kicks kicked in your face

To see how easily you´d

Fall from grace

6. Yes, there´s a part of gold
And the end of the rainbow

7. There´s an edge to life
That will cut you like a knife
When you lay your head down

8. Know you can´t escape
When you find out they´re fake
And want to take the whole lot down

9. There´s no truth in the lie
That only angels cry
When everybody knows
We´re all born to die

10. There´s an edge to life
That will cut you like a knife

11. I miss you

12. There´s no power that
Is such a thrill that
It can make a man or anything

13. I miss you, I miss you

Curse

Vocals by Moby

3-2-1, kick it!

Lord help me to believe

I´ve got need

Killed by the world

I´m filled full of greed

Dead to the touch

Of a human hand

Can´t stand, beaten by

A broken old man

Broken men fill

A city full of sadness

Broken rooms fill

A body full of badness

3-2-1, kick it!

I felt like a kiss

In the morning

I heard love like a rainstorm

On a top of an awning

But then I left home to

Spend the night alone

And then I saw a man

Asleep on the cold stone

Was he asleep? Maybe dead,

Maybe dying

I saw in heaven all the

Angels were crying

I need a need other
 Than a sting of sin
 I need sweet kiss to
 Syncopate the rut I'm in
 I've got a lover
 She clothes me in another
 A bad thing to bring
 A sacrifice under the covers
 She said cut all that mental
 From inside of me
 Like something living made
 A decision to cease to be
 Life isn't like that
 Life isn't like this
 I have a need to know
 What it is

Have you stopped to see
 What it is to be free
 How the world has become
 A giant shopping spree?
 Lord help me to believe
 How the world has changed!
 If it happens enough does
 It seem the same?
 If it happens to me over
 And over again
 Will I cease to feel
 All the pain I'm in?
 Will I cease to feel?
 Will I start to believe?
 Will I need nothing more
 Than the air that I breath?
 Why waste breathing
 On a living death?
 Why even bother with
 Another breath?
 Why believe, why care
 Why even fuck and feel?
 Why try to see beyond
 The evening meal?
 They tell me four billion
 People are alive today
 But they say that live
 I sacred anyway
 But then to see it,
 No one seems to be living
 Oh Lord, what is it
 That we're giving?

I saw myself as I
 Just walked by
 I saw another as he
 Turned a blind eye
 I saw another as he
 Kicked the man
 And that his friends all laughed
 Or didn't take a stand
 I burned inside,
 Put my head through a wall
 I cursed the world that there is
 Suffering and cruelty at all
 I cursed myself that there is
 Suffering and cruelty in me
 That, though my eyes have
 Sight, they're too full to see
 That this would be life
 Like a job and a wife
 Like a car and a house
 And a garden and a knife
 Is it freedom to choose
 What is not a choice?
 Or is it freedom to silence
 What is not a voice
 Is it freedom to have
 One belief
 Or do you choose to a live
 A life full of grief?
 I can't choose what
 I can't believe
 That the way of life is
 To live in grieve
 'cause I see living as a
 Place in the Sun
 And the World as a place
 For kingdom to come

You may say, I hate it!
 You may hate getting in line
 Time and time again
 You may say,
 Man this life stinks

I wonder how many
 People today burning in hell
 This very hour,
 Burning in hell right now
 Never thought it was real
 Until they lived it

You´re blind, you´re blind
You´re blind from the facts
You´re blind, you´re blind
You´re blind from the facts
You´re blind
<Getting in line time
And time again>
You´re blind
You´re blind from the facts
You´re blind
<While nation after nation
Stands in peril>
Blind from the facts

And there are people
In the world
That are too
Intellectual for that
Oh man. That´s foolish...

This vacillating congress
Sits and will do nothing
While nation after nation
Stands in peril

Bloodline

Vocals by Toni Halliday

Come on!
I need easing
Sulk from the crowd
´cause I´m ready to
Get stoned
So long... so long...

Feed me!
Come on, show me...
Come on, need me...
Come on, show me the way
Come on, need me that way
So long...

You just never,
Ever get what you want
<Get what you want!>
You just never,
Ever get what you need
<Get what you need!>

Come on, kid, thrill me
Come on, call me: you´re my vein
Come on, show me the way
Come on, show me the feeling
So long...

You just never,
Ever get what you want
<Get what you want!>

You just never,
Ever get what you need
<Get what you need!>

Sbohem Alane!

The International Music Festival Of Depeche Mode?? Friends??

Na začátku toho všeho byl náš kamarád Jirka Kocián. přišel s nápadem udělat v Čechách pořádnou show pro černé duše. A když už, tak mezinárodně a v Lucerně. "Fajn," řekli jsme. "Jdeme do toho s Tebou." S Lucernou nám to ale nevyšlo a tak jsme nakonec vsadili na staré dobré Belmondo. Jeho dramaturg byl jako vždy velice příjemný a ochotný a tak smlouva s pořadovým číslem "66" byla podepsána už v listopadu. Rozhodně dobrý začátek.

A tak začínáme s propagací. Na plakát a pozvánky chceme dát žárovku s Prahou v pozadí. Žárovku si seskenujeme z bookletu Songs Of Faith And Devotion / Live a Prahu teprve musí někdo vyfotit (kdo asi?). První verze pozvánek je už na sraze v klubu Subway.

Začátkem prosince se nám ozvala jedna televizní společnost, že by ráda udělala reportáž z naší akce. Následuje naše marné dobývání této masmediální tvrzy a taktéž marná snaha dohodnout se podrobněji. Mezitím už musíme stihnout další vydání anglického BONGu a nechat do něj vložit další verzi naší pozvánky (díky Míšo!). Jirka domlouvá půjčení zvukové aparatury a světel, Iva zajišťuje tiskárnu a videoprojekci a já sháním ceny do soutěže, nějakou tu reklamu a snažím se o dopracování barevných pozvánek. Od kamarádů si půjčujeme dvě figuríny (které Jirka perfektně předělal na "ptakoženy"), dlouhá plátna ze stojedničky a podobné dekorace, hodící se k výzdobě pódia. Když je konečně hotová barevná verze pozvánky, okamžitě ji necháváme vytisknout a rozesíláme všem členům depeche mode friends. Plakáty jsou o chvílku později. Jen na vytištění vstupenek tolik nespěcháme, stačí je mít v den srazu.

A ten se blíží skoro raketovou rychlostí. Nikdy bych nevěřil, jak je těžké vylepit 1000 kusů plakátů. A že se nám ve dvou podařilo splnit plán na 90%, považuji za úspěch. Den před srazem nás ještě čekal rozhovor na pražském Radiu 1 a pak už musíme pouze vše zkompletovat a zkoordinovat.

Druhého března v 11 hodin už jsou všichni pořadatelé u Belmonda. Jirka dovezl všechnu, jím pečlivě připravenou výzdobu, já dodal CDčka a přehrávač a taky spoustu potřebného haraburdí, jako třeba lana, lepenky, nůžky, pozvánky na tábor (které mi dodal Dáňa), ale taky ceny do soutěže, která se nakonec stejně nekonala, protože odpověď na naše otázky byly pouze dvě, slovy dvě, a tak jsme soutěž přesunuly opět do halo a ceny pořád ještě můžete vyhrát. A taky doufám, že nám odpustil ten kluk, co jsem se s ním bavil u pódia a co už si boužel nemůžu vzpomenout na jeho jméno. Byl jedním z těch dvou soutěžících a chtěl něco vyhrát.

Trvalo dlouho než jsme všechno pověsili, postavili a celkově upravili. Taky se musela usadit kovová konstrukce na balkon a zapojit světla a aparatura. Ale to už dělali technici Pragosoundu a my se soustředili na celkovou úpravu sálu. Některé stoly a židle jsme odnesli do skladu, aby se zvětšil prostor na parketě, uzavřeli jsme balkon a stoly jsme tam vytvořili malý stánek. Zdá se to být velice jednoduché, ale skutečnost byla úplně jiná. Lezení po 5-ti metrových štaflích s několikakilovou oponou, která se musela navázat do táhel u stropu pódia a vlastně nejen to jsme nakonec museli zvládat bez mrknutí oka. Z tohoto místa bych chtěl poděkovat těm několika málo přátelům, kteří nám v tom vydatně

pomáhali a ještě v 5.00 hodin ráno byly připraveni vše zase zpětně sundat a složit. Díky moc!

Celá příprava se nakonec protáhla od 11. hodiny dopolední až do sedmé večer. Ale když se začalo hrát, šlo už všechno vlastně hladce. Díky vypůjčeným vysílačkám jsme věděli co se děje u vchodu, v sále i na pódiu. Nevznikali žádné problémy až na to, že každou chvíli někdo přišel, ať pustíme U2, The Cure, Front 242 a podobně. Když už jsme je pustili, chodili zase jiní, ať nepouštíme U2, The Cure, Front 242 a podobně, že jsme přece na depešácký pátry. To jsme pak nevěděli, co všechno vlastně máme pouštět, když všem se nikdy nezavděčíme. Ale to je na každém srazu, protože názory se různí. Asi kolem desáté hodiny jsme všichni společně popřáli Dáňovi Stýblovi, protože měl ten den zrovna narozeniny a pro DM fans udělal doopravdy hodně. Během večera pak vystoupily tři kapely, z nichž jednoznačně největší úspěch měli Deep Decline - The Cure Revival a myslím si, že neuškodí pozvat je i příště. Po půlnoci už jsme všichni pořadatelé byli tak unavení, že někteří spali v šatně a jiní si povídali s přáteli a rozebírali hudební i politickou situaci.

Před pátou hodinou ranní jsme už pomalu začali všechno skládat a uklízet, kapely si odvážely svojí aparaturu a každý si dával dohromady co jeho jest. Načež jsme zjistili, že chybí hodinky, pak se k tomu přidaly dva křiváci i s dokladama a foťákem a nakonec jedna z vysílaček. To byla rána, kterou doslova pět minut před koncem nikdo z nás nečekal. Je mi opravdu líto, že jsou mezi námi lidé, kteří dokáží bezuzdně krást a jsou tak sprostí, že kvůli tomu číhají dlouhou dobu na vhodný okamžik, aby si pro to došli až do zákulisních šaten. Nejvíc mě mrzí, že ten člověk (nebo jich bylo víc) se navenek řadí mezi fanoušky DM a jenom dělá ostudu. Většina lidí si myslí, že dělat fanclub je jednoduchá záležitost. To samý se srazama. Omyl. Neustálé přerovnávaní, hledání někoho kýmsi a k tomu si bez přestání hlídat vlastní a pracně sehnané věci do soutěží nebo vypůjčené pro celkovou funkčnost srazu. Že si něco odložím v zákulisí, kde jsou jen lidé, kteří si mezi sebou mohou věřit, odejdu na pět metrů a zpátky a dotýchnou věc už nenajdu a nikde ani človíčka? Nakonec to musíme zaplatit všichni ze své kapsy, protože srazy nepořádáme proto, abysme na nic vydělali, ale prodělat na nich taky nikdo nechce. Všichni, co jsme sraz v Belmondu pro vás připravili, všichni se divíme, že existují takoví lidé a moc bychom si přáli, aby už nikdy nevzali na sebe černou koženou bundu (nejspíš také "půjčenou") a už nikdy nepřišli mezi opravdové fanoušky, kteří "tam" mají srdce a ne jenom kus ledu a vypočítavost.

Ještě jednou díky všem ostatním, co jste přišli na

International Music Festival Of Depeche Mode Friends.

Tomáš

Crewzine - live in Brazil - duben 96

Aneb jak jsou na tom Depeche Mode v Brazílii?

V dubnu tohoto roku se uskutečnila výprava na jihoamerický kontinent, konkrétně do Brazílie, připravená slovenským elektronickým fanzinem Crewzine. Díky kontaktům s tamnější elektronickou scénou byla možnost využít ojedinělou možnost poznat tuto zemi blíže. Daleko blíže, nežli z oken hotelu nebo pobytem v turistických centrech. Jednalo se totiž o pozvání do rodin dvou členů skupiny Morgue, jejíž jeden člen Gil Santos už na Slovensku byl.

Richar Güter a Roman Petro zde zúročili několikaleté úsilí věnované tvorbě již zmíněného anglicky psaného fanzinu, který před touto cestou přerušil zatím na neurčito svoji činnost a zůstává aktivní pouze jako zásilková služba. Jeho slovenský následovník Alien však už v celosvětovém měřítku asi jen těžko zaujme, protože je psán slovensky.

Další náplní výpravy bylo představit zde projekty Gaping Chasm a Anima Mundi, jejichž strejcem je právě Roman Petro. Po první spolupráci na pódiové prezentaci na koncertě v Malackách, březen 96, jsem se rozhodl jet také, protože šlo o koncerty v klubech Sao Paula. Ty nakonec proběhly tři a nutno říct, že docela úspěšně. Tím se také dostávám k mentalitě tamní mládeže holdující tomuto stylu. Jednoduše řečeno pohodový a hlavně spontánní lidi, kteří dokážou bez zábrán reagovat na hudbu, která je zaujme.

Došlo také na setkání s příznivci skupiny Depeche Mode, kvůli čemuž jsem také začal tento článek psát. Hned při první návštěvě "Techno party" v klubu Columbia jsem se seznámil s členem fan clubu DM. Nenechte se mýlit názvem, neboť to neznamenal žádné primitivní komerční techno, ale spíše taneční remixy elektronické hudby. Hudba byla míchána z vinilů velmi zručným dídžejem. Tento způsob lze u nás vidět pouze na house party u housových dídžejů. Bylo to opravdu překvápko slyšet nějakou EBM pozvolně se měnící v taneční remix Enjoy The Silence. Na něj prozvěnu navazoval remix skladby od Skinny Puppy. A tak je to přesně s hudbou skupiny DM v této oblasti. Prostě skupina patří mezi další oblíbené nejen z oblasti EBM.

Vraťme se ale ke zmíněnému členovi fc DM. Bohužel neuměl anglicky a tak jen pár informací zkratkovitě díky překladateli z řad našich tamních přátel. Depeche Mode měli dva koncerty (4. a 5. 4. 1994) v Sao Paulu během svého turné Devotional Tour, po němž se konala party právě v klubu Columbia za osobní účasti členů DM, kterou organizoval tento fan club DM. I po takové době bylo z jeho vyprávění poznat, že to jsou zážitky, na které se jen tak nezapomíná. Dále jsem se dozvěděl o konání srazů přátel DM, pořádaných pravidelně tak jednou za dva měsíce.

Další setkání s fanoušky DM proběhly při našich koncertech a vždy se jednalo o pohodový lidi, nevlastící žádnou ideu v podobě "only Depeche Mode", spíše naopak, s naprostým rozhledem v EBM nebo v rockové hudbě. Příjemné bylo i posezení v jedné hospůdce s malým parketem, kde jsme jednu čtvrteční noc popíjeli. Pouštěli tam muziku a první co jsem slyšel po našem příchodu, byl kompakt U2. Následoval úryvek z NIN a po nich DM - Music For The Masses. Naprosto samozřejmá věc. S tím jak to vypadá u nás si to můžete porovnat sami.

Karel Carlos Drašnar